

[Justitsministeren.]

omhandlede i denne Tale, var de foregaaede Tjenestemandshandlinger med Dommerne, medens der overhovedet ikke var Tale om de principielle Spørgsmaal. Den ærede konservative Ordfører kan derfor ikke være i Tvivl, Rigsdagen kunde ikke være i Tvivl. I øvrigt er det sagt af mig offentligt adskillige Gange, at Dommerforeningen og jeg overhovedet kun forhandlede om de Ændringer i Forslaget, der eventuelt skulde gennemføres, hvis der skulde tages Hensyn til Dommernes Ønsker som Tjenestemænd. Det troede jeg, at enhver Rigsdagsmand og enhver, der havde fulgt med, vidste. At stikke mig i Skoene, at jeg her skulde ønske at være illoyal, forekommer mig latterligt, rent bortset fra, at det har ligget mig fuldkommen fjernt.

Den ærede Ordfører for de Konservative, der talte om mine mange Dumheder — der var altsaa kun to —, havde naturligvis ikke opdaget Dumheder hos andre. Det kunde ellers være fristende i denne Sag fra mit Synspunkt at paavise, hvor mange der er begaaet fra anden Side. Den seneste er fra den 26. Januar og er — hvad der maaske ikke vil forundre alle Medlemmer — begaaet af Dommer Anker, der jo i hvert Fald ligger i Spidsen i Opløbet, naar det drejer sig om Dumheder i denne Affære. Dommer Anker siger ifølge „B. T.“s Referat, som han, saa vidt mig bekendt, ikke har dementeret:

„Jeg kan ikke af Referaterne i Morgenbladene se, at Ministeren under Forelæggelsen af sine Ændringer til Appelforslaget har gjort opmærksom paa, at det er en ren Tjenestemandshandling, der ligger til Grund, og at Dommerforeningen straks ved Forhandlingernes Begyndelse gjorde Ministeren bekendt med sit principielle Syn paa Loven ved at overrække Ministeren den Udtalelse, Dommerforeningen Dagen i Forvejen havde vedtaget.“

Det hedder videre — med udhævet Tryk:

„Jeg kan ikke se, Ministeren har gjort Offentligheden bekendt hermed. Vor principielle Stilling er enstemmig Tilslutning til Retsplejeudvalgets Erklæring. De Spørgsmaal, som Ministeren har draget frem under sine Ændringsforslag i Gaar, er kun Smaating og uden Betydning. Det er kedeligt, at Ministeren ikke har omtalt at det kun var en Tjenestemandshandling, der fandt Sted mellem ham og Dommerne, og at Dommernes principielle Synspunkt slet ikke er hørt.“

Det er endnu kedeligere, at Dommer Anker, som Formand for Dommerforeningen, lader sig interviewe paa Grundlag af Referater i Morgenbladene til et Middagsblad, naar han kan se, at jeg har sagt det modsatte i Talen. Men i øvrigt er det jo morsomt af Bladernes Artikler i disse Dage at se, at de Ændringer, som den Presse, der vil mig til Livs — og den er jo ikke ubetydelig i Omfang —, i disse Dage betegner som et fuldkomment Tilbagetog for Justitsministeren, som en Flugt fra alle tidligere Synspunkter — de skildres netop af Dommer Anker som „kun Smaating og uden Betydning“.

Den ærede Ordfører for de Konservative kritiserede dernæst Bemærkningerne til § 6. Jeg kan ikke se rettere, end at disse Bemærkninger er aldeles korrekte, da det er en Særstilling, at Straf for Overtrædelse af Straffeloven kan paalægges en Dommer uden Straffesag.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel ironiserede dernæst over min Udtalelse forleden, i hvilken jeg sagde: Man har gjort mig opmærksom paa, at Dommerne fik en Særstilling med Hensyn til Pensionsspørgsmaalet. — Se, hele den Tale havde jo en særlig Karakter, fordi den i Virkeligheden mere var en Overbringelse til Rigsdagen af Dommerforeningens Ønsker end en Udtalelse om mine personlige Ønsker i denne Sag. Derfor er den flere Gange formuleret saaledes, at den refererer, hvad Dommerne har sagt. Naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at det kunde jeg jo ikke selv være uvidende om; men det forhindrer jo ikke, at man i et Referat kan sige: Man har gjort mig opmærksom paa, at Dommerne fik en Særstilling med Hensyn til Pensionsspørgsmaalet. — I øvrigt havde jeg anset dette Spørgsmaal for underordnet netop paa Grund af Appellrettens specielle og stærkt juridiske Sammensætning; men Dommerforeningen fremdrog det dengang som et meget vigtigt Punkt, og derfor tog jeg Hensyn til det. Hvis Referatet her er rigtigt, er det altsaa „Smaating og uden Betydning“ efter Dommer Ankers Opfattelse *nu*.

Den ærede konservative Ordfører efterlyste dernæst Retsplejeudvalgets Skrivelse af 5. Januar og spurgte, saa vidt jeg erindrer, hvorfor den ikke var fremsendt til Rigsdagen. Jeg skal dertil sige, at jeg har overhovedet ikke til Rigsdagen fremsendt noget som helst ud over, hvad jeg mente mig forpligtet til som Følge af de skildrede Tjenestemandshandlinger, men at Retsplejeudvalgets Skrivelse, der netop for Tiden bliver gennemgaaet i Justitsministeriet, og